കുപ്പിവളകൾ

നാകപ്പാത്തി*യിൽക്കൂടി വെള്ളം കൂലംകുത്തി വീഴുന്ന ഇരമ്പൽ ചെവിയോർത്തു നിൽക്കുകയായിരുന്നു കണ്ണമ്മ. വരാന്തയുടെ അഴികളിൽ പിടിച്ച് കൈ പുറത്തേക്കു നീട്ടിയതേയുള്ളൂ; ആകെ നനഞ്ഞുപോയിരുന്നു. തകർത്തുള്ള മഴയാവും; സംശയമില്ല. രാവിലത്തെ കഞ്ഞിയും പുഴുക്കും ഇനി എപ്പോഴാണോ കഴിക്കുക? ഈ മഴയത്ത് ഊണുമുറിവരെ നനഞ്ഞുകുളിക്കാതെ എത്താൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. നേരം വെളുത്തപ്പോഴേ വയറ് പ്രതിഷേധിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പൂമുഖത്ത് കാർ ഇരച്ചുവന്നു നിൽക്കുന്നതും ഡോർ ശക്തിയായി അടയുന്നതുമായ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോഴാണ് ശ്രദ്ധ മാറിയത്. അനാഥാലയത്തിൽ ആരോ വിശിഷ്ടാതിഥി വന്നിട്ടുണ്ടാവും. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെയുള്ള പതിവാണ്. ഇനിയിപ്പോൾ ആരെങ്കിലും വന്ന് തന്നെ കൈയും പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകും. അനാഥാലയത്തിന്റെ വലിയ അങ്കണത്തിൽ തങ്ങൾ ഒത്തുകൂടുമ്പോൾ വന്ന അതിഥി തങ്ങളോടായി സംസാരിക്കും. നല്ല കാര്യങ്ങളാണ് പറയുക എന്നാണല്ലോ ദേവുച്ചേച്ചി പറയാറ് - എന്താണാവോ ഈ നല്ല കാര്യങ്ങൾ! തന്റെ കണ്ണുകളുടെ നിറഞ്ഞ അന്ധകാരത്തിലേക്ക് വാക്കുകൾക്ക് വലിയ അർഥമൊന്നുമില്ല, അവർ സംസാരിക്കുമ്പോൾ കുറേ നേരം പോയിക്കിട്ടുമെന്നല്ലാതെ.

ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ആരോ വന്ന് കൈയും പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സേതുവാണെന്ന് തോന്നുന്നു: "വാ, വേഗം വാ കണ്ണമ്മേ, അവിടെ ആരോ വന്നിട്ടുണ്ട്."

എല്ലാ ദിവസങ്ങളിലും തന്നെ മുൻപന്തിയിൽ നിർത്തണമെന്ന് എന്തുകൊണ്ടോ സിസ്റ്ററമ്മയുടെ പ്രത്യേകനിർബന്ധമാണ്.

"ഞങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങനെയും ഒരാളുണ്ട് - കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലാത്ത കണ്ണമ്മ."

*നാകപ്പാത്തി-ലോഹപ്പാത്തി

തന്നെ അങ്ങനെ പറഞ്ഞു പരിചയപ്പെടുത്താനും മറക്കാറില്ല. ചിലപ്പോൾ ചിലരുടെ മനസ്സിന്റെ അലിവ് ഒരു നെടുവീർപ്പായി കാതുകളിൽ വന്നു പതിച്ചെന്നിരിക്കും – അതിൽക്കവിഞ്ഞ്? എന്തോ, കാഴ്ചയില്ലാത്ത കണ്ണമ്മയാണ് താൻ. തന്റെ ലോകം വളരെ വളരെ ഇടുങ്ങിയതാണ് – മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാവാത്ത വിധം! മേരിയും ലിസയും സേതുവുമൊക്കെ പറഞ്ഞുരസിക്കുന്നതൊന്നും തനിക്കുൾക്കൊള്ളാനാവില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവും അവർ തന്നെ സംഭാഷണങ്ങളിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കാൻ തിടുക്കപ്പെടുന്നത്.

എന്തെങ്കിലും തന്നെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരേയൊരാൾ മാത്രം – ദേവുച്ചേച്ചി! തന്റെ കൈവെള്ള മടിയിൽ പിടിച്ചുവച്ച് ഓരോന്നിന്റെയും പേരു പറഞ്ഞിട്ട് ചൂണ്ടുവിരൽകൊണ്ട് അമർത്തിവരയ്ക്കും – നീളത്തിൽ, വട്ടത്തിൽ, വളഞ്ഞുവളഞ്ഞ്. ചിലപ്പോൾ കൈകൊണ്ട് തൊടീപ്പിക്കും.

പ്രസംഗം തീർന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. എല്ലാവരും കൈയടിക്കുകയാണ്. ചുറ്റും ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങളുടെ അടക്കിപ്പിടിച്ച ഒച്ചകൾ! സാധാരണ തങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദം പിരിഞ്ഞുപോവുകയാണ് പതിവ്. ഇന്ന് അതിന് വിപരീതമായി എന്തേ, എന്തുകൊണ്ടാണീ പുതുമ? ചെവിയോർത്തുനിന്നു. പെട്ടെന്ന് സിസ്റ്ററമ്മ ഉച്ചത്തിൽ എല്ലാവരോടുമായി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു, വന്ന അതിഥി തങ്ങൾക്കൊക്കെ പുതുവസ്ത്രങ്ങൾ തരാൻപോകുകയാണെന്ന്. ഇതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കൽ ഇതുപോലൊരു വ്യക്തി ഓണത്തിന് പുതുവസ്ത്രങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചതാണ്. അന്ന് തന്റെ കൂട്ടുകാരുടെയിടയിലെ സന്തോഷത്തിമർപ്പ് എന്തായിരുന്നു! രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതുവരെയും അതേക്കുറിച്ചുള്ള സംസാരം നിറുത്തിയിരുന്നില്ല.

"കണ്ണമ്മ, ദാ ഇങ്ങോട്ടു നീങ്ങി നിൽക്ക് – ഉം – കൈരണ്ടും നീട്ടിക്കോ!" ഇതാ തന്റെ കൈയിലും ഒരു കോടിയുടുപ്പായി! അടിച്ചു നനച്ചു കുളിക്കുമ്പോൾ മാറിയുടുക്കാൻ ഒരു വസ്ത്രമെന്നല്ലാതെ – "കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ല – അതാണ് ഇങ്ങനെ മുഖം വലിച്ചുകെട്ടി" – സിസ്റ്ററമ്മയാണല്ലോ പറഞ്ഞത്! ഉള്ളിലൊരു നടുക്കം. ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും സമ്മാനിച്ചാൽ പുഞ്ചിരിയോടെ വേണം സ്വീകരിക്കാൻ എന്നു കഴിഞ്ഞ തവണതന്നെ താക്കീതു തന്നതായിരുന്നുവെന്ന് പെട്ടെന്ന് ഓർത്തു. ഇനി വന്നയാൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ പിടിച്ചു ശകാരിക്കുമോ ആവോ!

ആരോ പിറകോട്ടു പിടിച്ചു നീക്കുകയാണ്.

"വാ കണ്ണമ്മ!" ലിസയാണ്. "കോടി കിട്ടിയല്ലോ! ഇനി വഴി മാറിക്കൊടുക്ക്, നിന്നെ അങ്ങുകൊണ്ടാക്കിയേക്കാം."

ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽനിന്ന് അവർ പുറത്തേക്കു നടത്തി.

“ആ വന്ന അമ്മച്ചിയെ നിനക്കു കാണാൻ പറ്റിയില്ലല്ലോ... എന്തു നല്ല അമ്മച്ചി! നമുക്കൊക്കെ കോടി തന്നില്ലേ! കൂടെ അവരുടെ മോളും ഉണ്ട്. എന്തു നല്ല സുന്ദരിയാണെന്നോ! നമ്മുടെയൊക്കെ അത്ര വരും. തിളങ്ങുന്ന പച്ചത്തട്ടുള്ള ഉടുപ്പാണ് ഇട്ടിരുന്നത്.”

ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. സൗന്ദര്യവും തിളക്കവും പച്ചനിറവും ഒന്നും തനിക്കു പിടിയുള്ള വാക്കുകളല്ലല്ലോ!

പെട്ടെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു:

“ആ മോൾടെ കൈ രണ്ടും നിറയെ കുപ്പിവളകൾ!”

എന്താണവൾ പറഞ്ഞത്? കുപ്പിവളകൾ എന്നല്ലേ? പെട്ടെന്ന് മനസ്സിൽ ഒരു തെളിച്ചം - പള്ളിയിൽ കുർബാന സമയത്തുള്ള മണികിലുക്കംപോലെ കിലുങ്ങുന്ന - അതെ, കുറേ നാളുകൾക്കു മുമ്പ് താനും ദേവുച്ചേച്ചിയും സിസ്റ്ററമ്മയുടെ മുറിയിൽ നിൽക്കുമ്പോഴാണ് ആരോ കടന്നുവന്നപ്പോൾ മണികിലുക്കംപോലെ മനസ്സിൽ കൗതുകമുണർത്തിയ പുതിയൊരു നാദം. അന്നാണ് ദേവുച്ചേച്ചി കുപ്പിവളകളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുതന്നത്. തന്റെ കൈവെള്ളയിൽ ചൂണ്ടുവിരൽകൊണ്ട് അമർത്തി വട്ടത്തിൽ വരച്ചു കാണിച്ചു: “ഇതുപോലെ ഒന്നല്ല, ഒരടുക്ക് കൈയിലിടുമ്പോഴാണ് ഈ കിലുക്കം.”

ദേവുച്ചേച്ചി പറഞ്ഞു:

“ഇതാ നിന്റെ പതിവുസ്ഥാനത്ത് കൊണ്ടെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു കണ്ണമ്മ. ഇനി കോടി അഴുക്കാക്കാതെ വേഗം പെട്ടിയിൽ കൊണ്ടുവയ്ക്ക്.”

വരാന്തയുടെ കൈവരിയിൽ തന്റെ കൈ പിടിപ്പിച്ചിട്ട് അവൾ ഓടിപ്പോയിക്കഴിഞ്ഞു.

തപ്പിത്തടഞ്ഞ് മുറിയിൽ തന്റെ തകരപ്പെട്ടി കണ്ടുപിടിച്ച് ഉടുപ്പു വച്ചിട്ട് പതിവുസ്ഥാനത്തു വീണ്ടും നിലയുറപ്പിച്ചപ്പോൾ നാകപ്പാത്തിയിൽക്കൂടി വീണുകൊണ്ടിരുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ ശബ്ദം നേർത്തിരുന്നു. കൈ വെളിയിലേക്കു നീട്ടി. ഇടയ്ക്കിടെ ഓരോ വെള്ളത്തുള്ളി മാത്രം. പെട്ടെന്ന് നീട്ടിപ്പിടിച്ച തന്റെ കൈയിൽ ആരുടെയോ കൈത്തലം. അതു ലിസയുടെയും മേരിയു

ടെയും സേതുവിന്റെയും അല്ല, തീർച്ച.... പൂവിതളുകളുടേതുപോലുള്ള മൃദുസ്പർശം. ആരാണോ ഓർക്കാപ്പുറത്ത്! മനസ്സിന്റെ ജിജ്ഞാസയുടെ വീർപ്പുമുട്ടൽ.... പെട്ടെന്ന് സിസ്റ്ററമ്മയുടെ പരുക്കൻ ശബ്ദം:

"കണ്ണമ്മ, ഇതാ റോസിമോൾ നിനക്കൊരു പ്രത്യേക സമ്മാനം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. വേഗം കൈനീട്ടിക്കൊടുക്ക്."

ഒന്നുമൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. എങ്കിലും വേഗം കൈനീട്ടിപ്പിടിച്ചു. സിസ്റ്ററമ്മയാണ് പറഞ്ഞത്. പെട്ടെന്ന് കലപിലകൂട്ടുന്ന കുപ്പിവളകളുടെ കിലുങ്ങുന്ന സ്വരം! ലിസ പറഞ്ഞ ആ നല്ല അമ്മയുടെ മകളായിരിക്കും. രണ്ടുകൈയും നിറയെ കുപ്പിവളകൾ അണിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നല്ലേ ലിസ പറഞ്ഞത്! പെട്ടെന്ന് ആരോ തന്റെ കൈപ്പത്തി ഒതുക്കിപ്പിടിക്കുകയാണ്. എന്തു സംഭവിക്കുന്നു എന്നാലോചിച്ച് നിൽക്കുമ്പോൾ കലപില കൂട്ടുന്ന കുപ്പിവളകൾ തന്റെ കൈത്തണ്ടിലേക്ക് .... വിശ്വസിക്കാനാവാതെ പതുക്കെ തടവിനോക്കാൻ കൈപ്പടം അനക്കിയപ്പോൾ മണികിലുക്കം പോലെ കൗതുകമുണർത്തുന്ന നാദം! പെട്ടെന്നു മനസ്സിൽ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ രോമാഞ്ചം! ഉള്ളിൽ ഒതുങ്ങാതെ അത് ശരീരത്തിൽ ആകെ പടർന്നു കയറുകയാണ്.

"നോക്കമ്മേ, ആ കുട്ടിയുടെ മുഖത്ത് എന്തൊരു തെളിച്ചം!"

ആരാണ് ആ പറഞ്ഞത്? എന്തോ, അറിഞ്ഞുകൂടാ. കൈകൾ കുലുക്കി കുപ്പിവളകളുടെ മന്ത്രനാദം കേൾക്കുന്ന തിരക്കിൽ അവൾ മറ്റെല്ലാം മറന്നുപോയിരുന്നു.

സാറാതോമസിന്റെ കഥകൾ
(സാറാതോമസ്)

24JH53